

KURÝR

Čekání na jaro

Čekáme na něj všichni. Po letech zim hubebných na sních jsme si letos bílé radovánky užili dosyta. A to nám sněžilo jen pár dní. Díky Bohu. I když stále na ulicích leží hromady sněhu, přesto jaro začíná pomalu vystrkovat dráčky. A že letošní jaro bude jistě horké, naznačuje i to, že náš vrchní klimatolog Václav Klaus určil na poslední květnové dny volby do Parlamentu.

Pro ty z vás, kdo chtějí prožít nacházející dny alespoň trochu chránění před nepřízní počasí a volebních kampaní, nabízíme azyl Divadélka NOVANTA na dlani. Tady rozhodně přijdete na jiné myšlenky. Na celé jaro nabízíme představení, která vám především chtějí vykouzlit na tváři úsměv. Ten, kdo je milovníkem dobré blugrassové a country muziky, má možnost navštívit dva „Modré saloony“. Pokud je právě tato hudba tou vaší, nepromeškejte možnost objednat si lístky přímo na našich webových stránkách (www.divadylko-nadlani.cz). Stejně tak to můžete udělat i u divadelních představení, která jsou povětšinou z dílny našeho souboru, až na jednu čestnou výjimku a tou je představení turnovského Divadelního studia A. Marka TŘI SESTRY.

Ale to to už jsme na konci dubna. Divadélko se stejně jako každý rok vrhlo do víru

soutěžních postupových přehlídek a 20. března vystupujeme s představením Inventura v Rakovnickém Tylově divadle. Proto trochu ladíme formu. A pokud nás chcete podpořit těsně před naším odjezdem na „Rakovník“, přijďte se pobavit do našeho divadla ve čtvrtek 18. března.

Uvnitř čísla najdete krom tradičního podrobnějšího popisu jednotlivých představení také rozhovor s Martinem Weisssem nebo pozvánku od Radka Kotlaby na představení Divadla Kalich „Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství“. Dozvíte se něco o našem divadýlkovém bytí na fenoménu dnešní doby FACEBOOKU a další zajímavosti ze světa Divadélka na dlani.

Petr Matoušek, principál

Už aby to bylo!!!

PROGRAM BŘEZEN

ČTVRTEK 11. 3.
19:30

48. Saloon v modrém
aneb MONOGRAM a BARBECUE

ČTVRTEK 18. 3.
19:30

Inventura
aneb POŘÁDEK VE SKLADU I V DUŠI

ČTVRTEK 25. 3.
19:30

Rue Bonaparte 17
aneb PARIŽSKÝ PITAVAL

DUBEN

ČTVRTEK 1. 4.
19:30

Pít či nepít
aneb OČ TU VLASTNĚ BĚŽÍ?

ČTVRTEK 8. 4.
19:30

49. Saloon v modrém
aneb ALBUM a FLASTR

ČTVRTEK 15. 4.
19:30

Inventura
aneb POŘÁDEK VE SKLADU I V DUŠI

ČTVRTEK 22. 4.
19:30

Tři sestry
aneb KDYŽ JSOU TŘI SESTRY MUŽI

Změna programu vyhrazena.

PATŘÍ BLÁZNI DO HLEDŠTĚ NEBO NA JEVIŠTĚ?

V dnešním pokračování rubriky „co v našem divadle nevidíte“ bych se rád zastavil u představení, které již čtyři sezony uvádí Divadlo Kalich pod názvem *Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství*. (Též se objevila na repertoáru dalšího pražského divadla *Divadla Na Prádle*). Autor drammatizace Axel Hellstenius vyšel z literární předlohy svého krajana, norského prozaika Ingvara Ambjornsenena, který v 90. letech vydal velice úspěšnou románovou trilogii *Výhled do ráje*, *Ptačí tanec* a *Pokrevní bratři*. Autor drammatizace zpracoval stejný námět i do filmového scénáře, podle něhož byl natočen jeden z nejúspěšnějších norských snímků, který se dočkal v roce 2007 i nominace na Oscara za nejlepší neanglicky mluvený film.

Na motivy Ambjornsenova příběhu tedy vznikla divadelní hra, v jejímž názvu se objevují jména obou hlavních protagonistů – Ellinga a Kjella Bjarna, kteří se ocitají po propuštění z psychiatrické léčebny ve vlastním bytě uprostřed Osla, kde se snaží za pomoci sociálního pracovníka vést samostatný život. Chorbě plachý a neurotický Elling však s okolním světem a svobodným životem nemá prakticky žádné zkušenosti. Ze začátku se dokonce stydí i telefonovat a procházka do samoobsluhy je pro něj nadlidský výkon. Jeho spolubydlící Kjell, jednoduchý hromotluk se sníženou inteligencí, je na první pohled praktičtější, ale spoň se nikdy nenechá oddělit od své bedny na náradí.

Oba však spojuje víc, než by se na první pohled zdálo – sdílí spolu nejen byt, ložnici, peníze či slipy, ale zejména strach z lidí, samotu a touhu po lásce a přátelství, především pak jeden zájem, a tím jsou ženy. Elling vypráví Kjellovi, nadšenému posluchači

a obdivovateli, o podivuhodných fiktivních erotických zážitcích s dívkami všech kontinentů a Kjell Bjarne je nadšeně poslouchá. Hrozba návratu do léčebny je však silnější než jejich sociální fobie, a tak se sexem posedlý hromotluk Kjell Bjarne i autistický

ky Elling časem vydávají na malé výpravy do okolí, kde brzy nacházejí lásku a přátele. Kjell Bjarne se zamiluje do sousedky, kterou jednoho dne najde opilou na schodech, a Elling se zase rozhodne stát slavným anonymním básníkem, který své verše tajně vkládá do balení kyselého zelí v obchodě za rohem. Jejich šílenství, které jim oběma dosud bránilo v řadě životně důležitých aktivit, nabírá postupně podobu přirozené jinakosti. Pracovník městského magistrátu Frank, který má oba na starosti, je od počátku v pozici nadřazeného člověka se zdravou myslí. Během námi sledovaného příběhu se však hranice mezi bláznivým a zdravým rozumem přelévají a znejišťují nás v pohledu na to, kdo je normální a kdo nikoliv.

Úspěch divadelního představení spočívá nejen v mimořádně vtipném a zajímavém příběhu, ale stejnou měrou v herectví obou představitelů Kjella Bjarna a Ellinga, které hrají bratři Michal a Vladimír Dlouhý. Za své výkony oba zaslouží absolutorium, s podobně soustředěným herectvím a přitom z venku viděnou postavou, kdy si coby divák užívám i odstup herce od jeho postavy a jeho „herecký komentář“ k ní, se neseťkáváme často ani na profesionálních jevištích. Přesně odpozorovaná gesta autistů jsou samozřejmou pomyslnou „třešničkou na dortu“ dokonalého herectví. Nepochybuji, že jde o představení nesmírně vděčné, které se hraje stále před vyprodaným sálem za nadšeného aplaudování publika. Přesto si neodpustím jednu

pochybnost na účet této inscenace. Všechny recenze se shodují na tom, že vylíčení obou duševně nemocných je velmi citlivé, že se nikde nesmějeme na jejich účet, že jde především předvedení jinakosti, díky které si uvědomujeme sami své problematické odlišnosti. Skutečně jde o velmi lidské představení, a přesto se nemohu ubránit pocitu, že nejsou úmysly autorů i inscenátorů skutečně tak čisté, jak vypadají. Z reakcí diváků je jasné, že

představení těžší z „komiky nechtěného“, kterou nutně vyvolává jednání obou protagonistů. Navíc k lidské přirozenosti patří, že jsme přitahováni bizarností. Občas mi v hledišti mrzl úsměv na rtech, ale nejen silou předváděného příběhu, jako spíš reakcí ostatních diváků. Napadá mě srovnání s Otikem ze slavného filmu Vesničko, má středisková nebo Forrestem Gumpem ze stejnojmenného snímku. Ve všech případech mám pocit, že i přes všech-

nu lidskost těchto děl v nich dochází, alespoň částečně, ke zneužití lidí s mentálními postižením, skutečnost jejich života bývá nepochybně jeviště daleko tvrdší. A tak se ptám, když podle nepsaného divadelního pravidla nepatří na jeviště děti a zvířata, co si počít na jevišti s předváděním mentálního postižení? Přesto, co jsem napsal, budete-li mít možnost vidět příběh Ellinga a Kjella Bjarna, neváhejte a jděte.

-rak-

11. 3.

48. SALOON V MODRÉM

20:00

aneb Monogram (Písek) a Barbecue (Besedice)

Monogram je skupina hrající současný bluegrass s přesahem do ji-

ných žánrů. Texty písní jsou v anglickém a českém jazyce. Kromě CD kompilací z českých a zahraničních festivalů nahrála tři alba. Skupina pravidelně vystupuje na řadě festivalů a v hudebních klubech v Evropě a USA.

Skupina Barbecue je na Saloonech natolik známá, že neustále musí měnit místo pobytu.

18. 3.

INVENTURA

Inventuru hrajeme ještě

19:30

aneb Pořádek ve skladu i v duši

15. 4.

19:30

Tři obyčejní muži středního věku mají své sny, touhy, představy a plány. Navíc všichni pracují v divadle a to je přece magický prostor. Stát se tedy může všechno... Hra inspirovaná komedií M. Horníčka „Malá noční inventura“ se zabírá především vztahy. A to na všechny způsoby. A jak to tak bývá, když se sejdou muži - hovoří se především o ženách. Nebo většinou...

Hrají: Jan Jiše, Libor Ševců, Petr Matoušek, Blanka Kollinová, Luboš Dvořák, Barbora Bartošová, Michaela Charvátová, Klára Pabištová, Martin Weiss a na všechno posvítí Jiří Filip.

Libor Ševců a Luboš Dvořák

25. 3. RUE BONAPARTE 17

19:30

aneb Pařížský pitaval

Za myslíte se někdy nad tím, co všechno viděly a slyšely stěny vašeho bytu? Jaké drobné grotesky či tragédie se mezi nimi odehrály dřívě, než jste se do nich nastěhovali vy? Ne? Přijměte tedy naše pozvání do jednoho domu na rušné pařížské ulici RUE BONAPARTE číslo 17. Hlavní dveře za námi zapadly a my pomalu stoupáme po schodech do třetího patra. Zvonek byste tu hledali zbytečně. Tady se postaru klepe. Tiše. Slyšíte? Smích, pláč i skřípění zubů.

Simona Matoušková jako Muriel Noir bude tentokrát alternativně Jitkou Urbanovou

Hrají: Kateřina Límanová, Blanka Kollinová, Michaela Charvátová, Simona Matoušková (alt. Jitka Urbanová), Jaroslav Beran, Jiří Filip, Jan Jiše, Radek Kotlaba a Petr Matoušek.

S tímto představením se Divadýlko na dlani zúčastnilo v roce 2008 Celostátní přehlídky Divadelní Děčín.

1. 4. PÍT ČI NEPÍT

19:30

aneb Oč tu vlastně běží?

Vypravte se spolu s námi na norský dvůr plný zákulisních intrik, nástrah a mordů. Chuť vlády je opojná a návyková. Což není jen norské specifikum. Pokud vám navíc název naší hry něco připomíná, tím lépe. Nejde totiž o podobnost čistě náhodnou. Nahlédneme spolu do děje Shakespearova Hamleta z trochu jiné perspektivy. Co když všechno bylo jinak? Protože slovy klasika - všechno je stejně jinak.

Hrají: Radek Kotlaba, Luboš Dvořák, Blanka Kollinová, Petr Matoušek, Jiří Filip, Jaroslav Beran, Jan Jiše, Libor Ševců a Martin Weiss.

Jarda Beran, Jiří Filip a Honza Jiše při káraní strážní.

Představení postoupilo v loňském roce z Wintrova Rakovníka na Celostátní přehlídku činoherních divadel Divadelní Děčín 2009.

8. 4.**49. SALOON V MODRÉM**

20:00

aneb Album (Chomutov) a Flastr (Mladá Boleslav)

S Chomutovským Albumem se posluchači setkávají již od roku 1987. Repertoár kapely tvoří většinou převzaté skladby z moderního i tradičního bluegrassu, někdy s českými texty, které píše dvorní textařka Jana Kubínová. Převážná část skladeb je však v angličtině a to včetně jejich vlastních, které pocházejí z pera kytaristy Albumu Vlastíka nebo jde o skladby holandské písničkářky Liz Meyer. Kapelu Album můžete pravidelně slyšet na jejich domovské scéně v country

saloonu U Bizona v Chomutově, případně na mnoha bluegrassových festivalech. Více se o kapele Album dozvíte na jejich webových stránkách na adrese www.albumband.cz

Druhou z kapel je mladoboleslavský **Flastr**, jehož lídrem je Jan Ralavský, spoluzakladatel Saloonů v modrém. Netřeba představovat - třeba poslouchat!

22. 4.**TŘI SESTRY**

19:30

aneb Když jsou tři sestry muži

Představení turnovského studia A. Marka je jistě jiné než všechna čechovovská představení. Všechny tři sestry jsou totiž muži. To už samo o sobě cosi naznačuje. Ano bude legrace. Turnovští se pokusili podívat na Čechova natolik odlišně od běžné produkce, že to vzali z gruntu. A stejně jako tři mušketýři byli čtyři ani tři sestry nejsou sami.

Hrají: *Ivan Kunetka, Petr Dvořák, Petr Haken, Jan Pekař*

24. 4.

BOLESLAVSKÁ 50

6:00

aneb Start i cíl v Divadýlku

Ano poslední dubnovou sobotu v našem Divadýlku startují a i končí všechny etapy mladoboleslavského pochodu pořádaného **KLUBEM ČESKÝCH TURISTŮ - MLADÁ BOLESLAV**. Divadýlko poskytne prostory pro registraci, občerstvení a kulturní program. Už nyní můžeme slíbit skupinu Flastr a skeče Divadýlka na dlani s tematikou Karla Hynka Máchy. Právě letos si připomínáme 200 let od narození tohoto romantického básníka a průkopníka pěších pochodů. Pokud máte rádi výšlapy do přírody, nechte se zlákat.

facebook

Divadýlko se snaží držet krok s dobou a našlo si svůj prostor i ve světě virtuálním. Od prosince loňského roku jsme na FACEBOOKU. Staňte se fanoušky Divadýlka na dlani. Stačí mít vlastní účet na facebooku a chuť pomoci nám šířit plamen amatérského divadelnictví v Mladé Boleslavi. Pro fanoušky připravujeme v letošním roce několik akcí, které budou výhradně jen a jen pro ně. Soukromé projekce z prací členů divadýlka, veřejné generálky apod.

DO 1000 J E N

Historie Divadýlka krok za krokem

Díl 9. Výlet do Paříže

Hronov se stal historií. Krásné okamžiky ve východočeském Jiráskově městečku beznadějně zmizely spolu s prázdninami kdesi za podzimně zbarvenými lesy. Prázdniny skončily. A další divadelní sezona započala. My se ovšem musíme ještě vrátit na počátek sezony minulé, kdy jsme začali zkoušet představení inspirované povídkovou knihou ŠIN IČI HOŠIHO „Někdo zaklepal“. Povídky jsou krátké s vystavěným napětím, sarkastickým humorem - ovšem je v nich spousta japonských reálií. Půjde s tím něco udělat? Rozhodli jsme se s Radkem, že se poku-

síme povídky vybrat, zdramatizovat a převést je do prostředí pro evropského diváka přijatelnějšího. Přiznávám, že jsme si nechtěli malovat oči, či si je šikmit kolíčky.

Během prázdnin jsme oba udělali svůj výběr a shodli jsem na pěti povídkách. Začali jsme je

dramatizovat, vzniklo několik scénářů, verzí a modifikací jednotlivých povídek a já požádal o odborné posouzení paní Kateřinu Fixovou profesionální dramaturgyni, tehdy z divadla ABC.

Ona nám vnukla myšlenku jednoho motivu, který by celou hru provázal a ze sledu povídek by učinil příběh. Vývojem vznikly postavy současně manželské dvojice, která se do domu na Rue Bonaparte 17 stěhuje a postupně odkrývá minulost svého bytu, aniž by vlastně věděla to samé co divák - tedy, co se tam odehrávalo. Muž i žena nacházejí stříp-

ky z minulosti a přikládají jim mylné významy. Premiéra se odehrála tradičně v rámci Léta na dlani a v desáté sezoně 2007 - 2008 jsme se připravovali na tradiční krajskou soutěžní přehlídku v Rakovníku. Mezitím se ovšem začalo zkoušet představení Pít či nepít a do „principálské rodiny“ (Petr a Simona Matoušková) se narodila malá Simonka. Nebylo to první miminko toho roku - v červnu se narodila naši herečce Jitce Urbanové také malá slečna jménem Terezka. V měsíci listopadu jsem „nastoupil“ do Kursu praktické režie pořádaného Artamou. Musím malinko odbočit a poznamenat, že zatím jsem stále frekventantem tohoto kursu a to, co se v něm dozvídám, je velmi cenné pro naši další divadelní činnost. Škoda, že práce a další povinnosti zabránily tomu, aby se

mnou čerpali stejné znalosti další kolegové. Ale zpátky do roku 2008. V březnu jsme postoupili do Rakovníka. Představení jsme odehráli na kukátkovém jevišti a to byl jeden z problémů. Dostali jsme při rozboru pořádně za uši. Poctivě musím říct, že nejvíce my dva s Radkem - za způsob dramati-zace, nekvalitní dopsané díly. O to větší bylo naše překvapení, když jsme patřili k doporučeným představením. Opět nás čekal Divadelní Děčín na konci května. Ovšem sen o postupu na Hronov se tentokrát rozplynul. Nezasťírám zklamání. Ale ne snad z osobních ambicí trčet v poli amatérských divadel, ale spíš pro zážitek neuvěřitelného divadelního karnevalu, který se jmenuje Jiráskův Hronov.

Příště 10: A teď mi ukaž, kde je Norsko

Soubor se představuje

Martin Weiss

Jedním z výkvětů dětského dramatického souboru vedeného Simonou (tehdy ještě Hájkovou) a Petrem Matouškovými je i Martin „Marin“ Weiss.

Jeho velkou předností je schopnost zapamatovat si text a přehled ve světě filmu.

Ahoj Martine, věřím, že ani Ty ses už nemohl dočkat svého rozhovoru v Kurýru...

Tak to je naprostá pravda. A musím uznat, že mě poilo horko, když se minulý týden Petr ozval, že se mu vůbec nelíbí, jak ho s rozhovory obcházíš. Ovšem ani tentokrát jsem se v důvěře vůči tobě nezklamal.

Od kolika let hraješ divadlo a co Tě k němu přivedlo?

S Davidem Horákem jsme patřili mezi první várku dětí, které Petr se Simonou nabírali do dětského souboru. To jsem byl tuším ve čtvrté třídě. Odhaduji tedy, že hraju od deseti let. Ani nevím, jak mě napadlo s divadlem začít. Rozhodně jsem totiž nebyl typ, který by vyhledával cizí pozornost.

Co Tě u divadla stále drží?

Především vyhlídka nebyvalého výdělku... A samozřej-

mě milý kolektiv. Některé soubory se mohou pyšnit stoprocentní disciplínou při zkoušení a tím, že nacvičení hry jim trvá jediný měsíc. Ten náš našťástí ne. Zkouškám často předchází oduševnělé rozhovory nad hrnkem svařené vína v divadelním baru, komentování viděných představení nebo filmů a vůbec tvořivé intelektuální ovzduší. Také mě nesmírně baví hraní historických skečů na klíč.

Každého se ptám na oblíbenou divadelní hru a roli. Jaké jsou ty Tvé a z jakého důvodu?

Mou srdeční záležitostí je Šílená lokomotiva. Moje první účinkování v divadélkové hře. Předtím jsem hrál jen ve skečích a většinou postavy, které se jmenovaly Kluk 3 a podobně (číslovka mohla být různá). Lokomotiva byla neuvěřitelně našlápnutá, vodorád smíchu. V současnosti se moc rád podívám na Pit či nepít nebo A tak tě prosím, kníže. Co se hraní týče, nejoblíbenější rolí je pro mě Filip ve Snídani. Mám strašně rád ten pocit, že jsem součástí toho mumraje, který se odehrává na jevišti. A pak je tu Čert z Adventního putování, který mi dovolí nechat propuknout skryté zvířecí instinkty.

Prozradíš něco o své roli z nové hry, kterou zkoušíme?

Má postava se jmenuje Matěj Pochvylý. Matěj je student, který si přivydělává v divadle uklízením. Je mladý, některé věci vidí zprvu možná příliš

černobíle. Se svým kolegou však uzavře sázku, ve které jde o ideály, a následně je vhozen do hry, jež má jeho pevnost v názorech potvrdit nebo vyvrátit. Musí čelit svodům krásné dívky, vlastním mocenským choutkám, svodům peněz či úlisným pohlavárům. A jestli obstojí? To se diváci dozvědí v poslední den Léta na dlani.

Na jaký „divadélkový“ počin této sezóny se těšíš?

Vezmu to chronologicky a zmíním jen to hlavní. Na konci května nás čeká Popelka na dlani, což pro mě (a patrně i pro tebe) znamená několik dní v Divadélku s foťákem. Popelka byla loni perfektní a spoluprací některých dětí s herci jsme se bavili ještě dlouho. V červenci proběhne Léto na dlani a my budeme pod nehorázným tlakem z blížícího se termínu premiéry nové hry. Už dnes se toho dne děším a těším se na něj zároveň. A přestože je to ještě hodně času, těším se také na již klasický kolotoč Adventních putování za Mikulášem, který pohltní jeden celý prosincový týden.

Není tajemstvím, že v současné době studuješ v Praze filmovou vědu. Máš svůj nejoblíbenější film, herce a režiséra?

Než jsem tenhle obor začal studovat, myslel jsem, že mám. Jak se ale dozvídám stále víc, objevuji nové oblíbence a tvůrce, kterých si nesmírně vážím. Úplně se bojím uvést několik jmen, abych si to u těch ostatních

nerozházel. Ale přece. V mém nebi jsem při sledování Chaplinovy Moderní doby, Formanova Amadea, Lumetových 12 rozhněvaných mužů nebo Coppolova Kmotra. Z režisérů samotných obdivuji klasiky: Chaplina, Kubricka, ale také dokumentaristu Moorea, z našich krajanů Formana, Weisse, Krejčíka. Co se herců týče, stěnu v mém pokoji zdobí Marlon Brando na plakátu k filmu Kmotr.

Nedávno jsi pořizoval záznam hry Inventura. Máš nějaké další plány, jak uplatnit své dovednosti ve filmovém médiu i v rámci Divadélka?

To má být nějaká provokace? Já myslím, že moc dobře víš, že došla páska. Ale já to Matouškovi říkal, ať nepopíjí kafe a jde hrát, že kamera jede a páska obsáhne jen hodinu záznamu. Tak si říkám, že jsme se chystali pořídit propagační video z našeho příštího účinkování na zámku Loučeň v rámci akce Oživlé zámky, ale začínají mě jímat obavy, aby se zase něco nestalo.

Co bys rád sdělil našim čtenářům závěrem?

Přemýšlím o tom, že většina čtenářů tohoto listu je nepochybně též našimi diváky. Tedy tleskám. Tleskám a gratuluji Vám k dobrému vkusu. A dovol mi na závěr pozdravit maminku, ona bude nadšená: Ahoj mami!

Děkuji za rozhovor.

J. Filip

Divadelní kurýr - nepravdivý občasník, zapsán do evidence tisku Ev. č.: MK ČR E 18153

číslo 01/2010, náklad 100 ks

vydává občanské sdružení Divadélko na dlani, IČO: 70854343

redakční rada: Libor Sevců, Jiří Filip, Radek Kottaba a Petr Matoušek

kontakt: 739 017 581, email: info@divadélko-nadlani.cz

zdarma - neprodejné